

מסכת עבודה זרה

פרק ד

א. רבי ישמעאל אומר, שלש אבנים זו בצד זו בצד מרקוליס, אסורות. ושתים, מתרות. וחכמים אומרים, שנראות עמו, אסורות. ושאין נראות עמו, מתרות:

ב. מצא בראשו מעות, כסות או כלים, הרי אלו מתרין. פרכילי ענבים ועטרות של שבלים ויינות ושמן וסלתות וכל דבר שכיחצא בו קרב על גבי המזבח, אסור:

ג. עבודה זרה שהיה לה גנה או מרחץ, נהנין מהן שלא בטובה ואין נהנין מהן בטובה. הנה נשלה ונשל אחרים, נהנין מהן בין בטובה ובין שלא בטובה:

ד. עבודה זרה של נכרי, אסורה מיד. ושל ישראל, אין אסורה עד שתעבד. נכרי מבטל עבודה זרה שלו ושל חברו, וישראל אינו מבטל עבודה זרה של נכרי. המבטל עבודה זרה, בטל משמשיה. בטל משמשיה, משמשיה מתרין והיא אסורה:

ה. כיצד מבטלה, קטע ראש אונה, ראש חטמה, ראש אצבעה, פחסה אף על פי שלא חסרה, בטלה. רקק בפניה, השתין בפניה, גררה, וזרק בה את הצואה, הרי זו אינה בטלה. מכרה או משכנה, רבי אומר, בטל. וחכמים אומרים, לא בטל:

ו. עבודה זרה נשהיחה עובדיה בשעת שלום, מתרת. בשעת מלחמה, אסורה. בימוסאות של מלכים, הרי אלו מתרות, מפני שמעמידן אותם בשעה שהמלכים עובדים:

ז. נשאלו את הזקנים ברומי, אם אין רצונו בעבודה זרה, למה אינו מבטלה. אמרו להן, אלו לדבר שאין צריך לעולם בו היו עובדים, הנה מבטלו. הרי הן עובדים לחמה וללכנה ולכוכבים ולמזלות. יאבד עולמו מפני השוטים. אמרו להן, אם כן, יאבד דבר שאין צריך לעולם בו ויניח דבר שצריך העולם בו. אמרו להן, אף אנו מחזיקין ידי עובדיהם של אלו, שאומרים, תדעו שהן אלוהות, שהרי הן לא בטלו:

ח. לוקחין גת בעוטה מן הגוי אף על פי שהוא נוטל בידו ונותן לתפוח. ואינו נעשה יין נסך, עד שירד לבור. ירד לבור, מה שבבור אסור, והנשאר מתר:

ט. דורך דין עם הגוי בגת, אבל לא בוצרין עמו. ישראל שהוא עושה בטמאה, לא דורך וְלֹא בוצרין עמו, אבל מוליכין עמו חביות לגת, ומביאין עמו מן הגת. נחתום שהוא עושה בטמאה, לא לשון ולא עורך עמו, אבל מוליכין עמו פת לפלטר:

י. גוי שנמצא עומד בצד הבור של יין, אם יש לו עליו מלוח, אסור. אין לו עליו מלוח, מותר. נפל לבור ועלה, ומדדו בקנה, התיז את הצרעה בקנה או שהיה מטפח על פי חבית מרתחת, בכל אלו היה מעשה, ואמרו ימכר. ורבי שמעון מתיר. נטל את החבית וזרקוה בחמתו לבור, זה היה מעשה והכשירו:

יא. המטהר יינו של נכרי ונותנו ברשותו בבית הפתוח לרשות הרבים, בעיר שיש בה גוים וישראלים, מותר. בעיר שכלה גוים, אסור, עד שיושיב שומר. ואין השומר צריך להיות יושב ומשמר. אף על פי שהוא יוצא ונכנס, מותר. רבי שמעון בן אלעזר אומר, כל רשות גוים אחת היא:

יב. המטהר יינו של נכרי ונותנו ברשותו, והלה כותב לו, התקבלתי ממך מעות, מותר. אבל אם ירצה ישראל להוציא ואינו מניחו עד שיתן לו את מעותיו, זה היה מעשה בבית שאן, ואסרו חכמים:

